PATEIKĖ
Irmgard

ON
2015-09-16

★ ★ ★ ★ ★
Keine Stimmen

Atsakymai į dažniausiai užduodamus klausimus

1-asis seminaras apie straipsnį „Evangelizacija... tau“

Kodėl Dievas leidžia kančią?

Kaip paaiškinti skirtumą nuo islamo?

Ar Dievas reikalingas, jei gamtos dėsnius ir gyvenimą galima paaiškinti evoliucijos teorija?

Ar tikėjimas Dievu yra skirtas silpniesiems?

Dievas ir žmonijos kančios

Mes, krikščionys, dažnai linkę į klausimus, ypač jei jie provokuojantys, atsakyti tiesiogiai, pateikdami argumentus. Tačiau pamirštame, kad tas pats klausimas gali kilti dėl skirtingų priežasčių! Pirmiausia reikia išsiaiškinti, ar klausimą lemia asmeniniai, ar bendri motyvai. Abu motyvus reikia vertinti rimtai, tačiau į juos atsakyti skirtingai! Abiem atvejais labai naudinga pirmiausia išsiaiškinti, kodėl užduodamas tas klausimas. Užduokite klausimus (pavyzdžių rasite brošiūroje „Atsakymai į dažnai užduodamus klausimus“, išleistoje „Campus for Christ“)!

Žmonės, bent jau Šveicarijoje, šiais laikais nestovi prieš kryžių. Mūsų šalyje tarp žmonių ir kryžiaus yra bažnytinės kultūros griovys ir kelios sienos, simbolizuojančios Apšvietos laikotarpiu įdiegtus klausimus, abejones ir argumentus dėl Biblijos Dievo.

Šios sienos gali tapti kliūtimi tarp žmonių ir kryžiaus

Šios sienos gali tapti ypač kietos, jei nesusitiksime su žmonėmis su meile ir rimtai nežiūrėsime į jų klausimus. Pavyzdžiui, žmonės, įsitikinę evoliucijos teorija, pernelyg dažnai yra nušalinami argumentu: „Jei nori būti kilęs iš beždžionių, tai tavo reikalas – bet aš nesu kilęs iš beždžionių!“ Tai, kokį poveikį tai gali turėti giliai mąstančiam žmogui, kuris tam tikru būdu įgijo išminties gamtos mokslų srityje, tikrai nėra ypač palanku tolesniam pokalbiui apie tikėjimą.

Svarbūs principai

Pereidami prie klausimų atsakymų, turime atminti tris dalykus.

Į nė vieną iš sudėtingiausių klausimų neįmanoma atsakyti išsamiai. Tačiau tai neturėtų mūsų neriminti, nes mūsų misija – Šventosios Dvasios išmintimi padėti žmonėms pakankamai nugriauti sienas, kad jie galėtų žengti tikėjimo žingsnį per likusią sienos dalį. Per sieną – link kryžiaus! Šis žingsnis nėra mūsų atsakomybė, jį galima visiškai palikti Šventosios Dvasios veikimui – atitinkamai, šį sprendimą turi priimti pats žmogus.

Kiekvienam pokalbiui galioja šis principas: ne žmogus, turintis kitokią nuomonę , yra priešininkas, bet kova vyksta dvasiniame lygmenyje! Jokiu būdu negalima pamiršti maldos, kad ir kokie geri būtų argumentai!

Bet kuriuo atveju reikia pasitikti žmogų su meile ir stengtis užsitarnauti jo draugystę:**tai** yra draugystės evangelizacija! Užkariauti žmones kaip draugus Jėzaus meile, rodyti jiems Jėzaus meilės pavyzdį ir priartinti juos prie Evangelijos – tai ir yra draugystės evangelizacija. Tokiuose santykiuose netgi gyva diskusija, kurioje šiek tiek iššaukiate žmogų, turi savo vietą! Baimė dėl to prarasti draugus yra suprantama, tačiau ją būtina visiškai palikti prie kryžiaus!

Be uolumo – jokio apdovanojimo!

Per dažnai ginčijamės remdamiesi „išgirstais pasakojimais“ – apie kitas religijas, mokslą, o tam tikru mastu net apie patį mūsų tikėjimą Jėzumi ir Dievo Žodžiu! Mums trūksta pagrindinių žinių, pamatų, kuriuos joks pasaulio žemės drebėjimas negalėtų sugriauti tikėjimo namų.

Norint įgyti reikiamų žinių ir patirties, nėra kito kelio kaip tik „atkaklus darbas“! Biblijos skaitymas ir studijavimas, klausimų pateikimas Dievui maldoje, knygų skaitymas, diskusijos su skirtingų ir panašių pažiūrų žmonėmis ir pan. Tai verta vien dėl to, kad priartėjate prie to, kad pamatytumėte pasaulį Dievo akimis, nes mes labai priklausome nuo Jo išminties. Be to, pavyzdžiui, studijuodami kitas religijas, pastebite, kad turite bendrų dalykų. Pradėti pokalbį nuo panašumų yra kur kas produktyviau, nes per panašumus galite pereiti prie skirtumų ir juos pagrįsti.

Trys pagrindinės klausimų grupės

Yra trys pagrindinės klausimų grupės, kurias žmonės kelia dėl tikėjimo Dievu:

1. 1. Dievas ir žmonijos kančios
2. 2. Religijos ir Biblijos patikimumas
3. 3. Sukūrimas ar evoliucija

1. Dievas ir žmonijos kančios
Provokuojantys klausimai ir teiginiai

- Ar gali būti mylintis Dievas, jei egzistuoja blogis ir kančia?
- Ar mylintis Dievas kada nors kankintų žmones pragare?
- Kur yra Dievas, kai miršta nekalti vaikai (karas, ligos, badas)?
  Dievas arba nėra visiškai GERAS, arba nėra visiškai VISAGALIS – jei Jis būtų ir tas, ir tas, pasaulyje nebūtų kančių!

Tai tikriausiai dažniausiai užduodami klausimai, nes kiekvienas žmogus anksčiau ar vėliau asmeniškai susiduria su kančia! Be to, „kančia“ yra ir dažniausias prieštaravimas, keliamas krikščioniškam tikėjimui. Štai keletas būdų, kaip atsakyti į šiuos klausimus.

||

Žmogaus laisva valia

„Be laisvės nėra meilės – laisvė yra meilės kaina! Kadangi Dievas nori meilės, Jis nori laisvės, net jei laisvėje yra galimybė ja piktnaudžiauti ir taip sukelti kančią vieni kitiems.“ J. B. Brantschen (14)

Įsivaizduokite visiškai teisingą pasaulį, kuriame visiškai nėra kančios. Šiame įsivaizduojamame pasaulyje moralė taip pat turėtų veikti pagal nekintamus dėsnius, kaip ir mūsų gamtos dėsniai. Bausmė už netinkamą elgesį būtų jaučiama kaip fizinis skausmas. Jei ištiestumėte ranką į liepsną, tuoj pat būtumėte „nubaustas“ įspėjamuoju skausmu. Teisingas ir sąžiningas pasaulis už nuodėmę baustų taip pat neabejotinai ir greitai. Šis pasaulis būtų teisingas ir logiškas – kiekvienas žinotų, ko Dievas tikisi. Taigi tikros laisvės nebūtų. Visi žmonės elgtųsi teisingai, nes iš to gautų naudos. Bet koks poelgis, kad ir koks geras bebūtų, būtų iš karto suteptas mūsų savanaudiškais motyvais. Be to,

žmonėms būtų neįmanoma laisvai mylėti Dievą ir todėl Jam paklusti. Šis požiūris yra labai senas: Šėtonas priekaištavo Dievui, kad Jobas mylėjo Dievą tik todėl, kad Jis jį „papirko“ palaiminimais ir turtu, taip tvirtindamas, kad Dievas nėra vertas meilės dėl savęs paties.

Savanoriška meilė Dievui yra tokia svarbi, kad Jis leidžia visus išpuolius prieš Jobą ir netgi susitaiko su tuo, kad mūsų pasaulis tapo toks, koks yra šiandien. Norėdama iliustruoti šią meilę, Biblija naudoja jaunikio ir nuotakos, kurie laisvai myli vienas kitą, įvaizdį. Tačiau įsivaizduojamame pasaulyje Jėzus būtų jaunikis, o Bažnyčia – meilužė: meilužė yra lepinta, papirkinėjama ir įkalinta savo mylimojo!

Filipas Jancejus naudoja šį vaizdą, kad iliustruotų, ko Dievas nori mums:

„Tėvas, norintis apsaugoti savo mylimą mažą dukrą nuo bet kokio skausmo, gali neleisti jai mokytis vaikščioti. Juk ji gali nukristi! Todėl jis visą laiką nešioja ją ant rankų. Laikui bėgant, šis išlepintas vaikas taptų visiškai bejėgiu padaru, nesugebančiu vaikščioti ir visiškai priklausomu nuo savo tėvo.

Dievas sukūrė žmogų pagal savo atvaizdą. Savanoriškos meilės vardan Jis suteikia žmogui laisvą valią, žinodamas, kad yra galimybė, jog žmonės nusisuks nuo Dievo. Jei manysime, kad Dievas yra viską žinantis, t. y. žino praeitį, dabartį ir ateitį, Dievas jau tuo momentu, kai sukūrė žmogų, žinojo, kaip susiklostys visa „ISTORIJA“. Dievas taip pat sukūrė angelus su laisva valia, nes kitaip Liuciferis (cherubinas) nebūtų galėjęs maištauti prieš Dievą, norėdamas iškelti save aukščiau Dievo. Dievas taip pat sodinyje pastatė Gero ir blogo pažinimo medį, žinodamas, kad dėl žmogaus laisvos valios yra galimybė, jog bus paragauta draudžiamo medžio vaisių.

Dabar taip pat aišku, kad žmonės negali gauti iš Dievo to, ką jie laiko „idealiu“ pasauliu, bet tuo pačiu metu nenori turėti nieko bendro su Dievu, jau nekalbant apie asmeninius (meilės) santykius!

||

Žmogaus nuopuolio istorija

Suvalgydami vaisių iš uždrausto gėrio ir blogio pažinimo medžio, Adomas ir Ieva tapo nuodėmingi ir turėjo palikti rojų, nes Dievas yra visiškai be nuodėmės! Žmogus ir visa kūrinija (Pr 3, 14–18) buvo nubausti ir nuo tada laukė išpirkimo (Rom 8, 19–23), kuris buvo įvykdytas Jėzuje. Taigi žmogus piktnaudžiavo savo laisve, ir galima supaprastinti sakydami, kad žmogus per nuodėmę (gr. Harmatia = „nepasiekti tikslo“ arba, kitaip tariant, „atsiskirti nuo Dievo“) atnešė į pasaulį visas kančias. Tai, kad gyvename nuodėmingame pasaulyje, aprašo Izaijas 64, 5: „Visi esame sutepti neteisybe; net mūsų geriausi darbai yra tokie pat nešvarūs kaip purvinas drabužis.“ Kai kurie žmonės laikosi senovinės nuomonės, kad kiekvienas, kuris daro gera, taip pat gaus gera, o kas daro bloga, tas bus nubaustas. Kad taip nėra, parašyta Jobo knygos 42 skyriuje, 6 eilutėje, kai Dievas barė Elihų. Biblijoje tikriausiai yra atvejų, kai Dievo bausmė ištiko dėl atskirų asmenų nuodėmių, tačiau ne visos kančios gali būti tiesioginis asmeninės nuodėmės rezultatas. Petras skiria kančią, kylančią dėl asmeninės nuodėmės (1 Petro 2:20a), kančią, kuri neturi nieko bendra su mūsų nuodėme (1 Petro 2:19), ir galimybę daryti gera ir dėl to kentėti (1 Petro 2:20b).

Kančios egzistuoja pasauliniu, bendruomeniniu ir asmeniniu lygmenimis. Didžioji dalis visų šių kančių gali būti susieta su nuodėme, atitinkamai su nuodėmingais ar klaidingais žmonių veiksmais. Biblijoje yra daug pavyzdžių: amalekitai, Sodoma ir Gomora, taip pat Izraelio tauta prieš pat tai, kai ją išsivežė asirai. Tai buvo žmonės, kurie darė žiaurius dalykus, pavyzdžiui, aukojo žmones, rengė iškrypėliškas orgijas ir pan., o tai nepatinka Dievui. Karai ir nelaimės nebuvo tiesiog nekaltų žmonių genocidas – Dievas naudojo savo tautą kaip savo bausmės vykdytojus!

Bet kaip dėl likusių kančių, kurios nėra tiesiogiai susijusios su nuodėme?

Taigi Dievas, atsižvelgdamas į laisvą valią, paliko galimybę, kad blogis gali įvykti. Galima sakyti, kad blogis ateina tada, kai žmonės nusprendžia daryti blogį – ir dėl to kyla kančios. Tačiau dėl to negalima teigti, kad Dievas sukūrė blogį!

Biblijijoje kančios tema nėra nagrinėjama sistemingai, filosofiškai. Biblija yra praktinė knyga. Vis dėlto joje yra keletas teiginių:

Pradžios knyga 1–2: Kančia nėra Dievo pirminės kūrinijos tvarkos dalis. Pasaulyje nebuvo kančios, kol žmogus nesusipriešino Dievui.

Apreiškimo 21: Kai Dievas sukurs naujus dangus ir naują žemę, kančios nebebus. Taigi Dievo valia nėra, kad žmonės kentėtų, bet Dievas leidžia kančią.

||

Dievo visagališkumas ir žmogaus ribotumas

Jei šiek tiek apžvelgsime tikrus Biblijos įvykius, aiškiai matysime Dievo ranką. Mums suteikta privilegija turėti Dievo Žodį, kuris suteikia mums tokį galingą įžvalgą į tai, ką Dievas daro! Dabar kyla klausimas: kokią teisę mes turime kaltinti Kūrėją už tai, ko tiesiog nesuprantame!

Philip Yancey (2) išsamiai aptaria Jobo knygą ir daro išvadą, kad ši knyga iš tikrųjų neatsako į klausimą „kodėl“, o greičiau kalba apie tai, kaip susitaikyti su kančia. Tai knyga apie tikėjimą Dievu. Pirmuose dviejuose skyriuose Dievas leidžia mums pažvelgti už uždangos, tačiau Jobas apie „Luciferio ir Dievo lažybas“ sužinojo tik pačioje pabaigoje! Įspūdingiausia tai, kad nors 36 skyriuose kalbama apie kančią, Dievas neatsako į „kančios klausimą“, bet Jobui trumpai sako: „Kol TU šiek tiek geriau nesuprasi, kaip palaikyti fizinės visatos veikimą, nesakyk man, kaip tvarkyti moralinę visatą.“ Dievas aprašo savo didybę, visagališkumą ir visžinystę Jobo knygos 38–41 skyriuose, tačiau kitame skyriuje sutinka su Jobu, kad jo draugai klydo savo kalbose!

Kalbant apie klaidas. Senajame Testamente yra keletas jų pavyzdžių, pavyzdžiui, Saliamono daugybė žmonų, neištikimybė, kai kurie karai, apsilankymas pas aiškiaregį ir pan. Tai, kad šie blogi dalykai yra Biblijoje, nereiškia, kad Dievas juos pritaria!

||

Kančia gali mums pasitarnauti geram

Filipas Jancejus labai išsamiai aprašo, kad skausmas, kaip kančios priežastis, iš esmės yra teigiamas dalykas. Raupsuotieji nebejaučia skausmo ir nesąmoningai susižaloja, pavyzdžiui, per daug priartindami ranką prie ugnies. Be medicininio gydymo galūnės labai greitai supus. Taigi skausmas yra labai naudinga įspėjimo sistema. Skausmas verčia mus nedelsiant atitraukti ranką. Beje, tos pačios ląstelės, kurios perduoda skausmą, perduoda ir švelnų romantišką glostymą. Įspūdinga! Taip pat pasaulio kančia (skausmas) gali būti vertinama kaip įspėjamasis signalas, kad pasaulyje kažkas yra negerai.

Kai kančia paliečia jus asmeniškai:

Kai kančia paliečia jus asmeniškai, neišvengiamai kyla klausimas: „Kodėl aš? Kodėl tai atsitiko būtent man?“ Dažnai tik patirdami didelę kančią žmonės pradeda mąstyti apie Dievą, mirtį ir gyvenimo prasmę! Ir krikščionims didelė nelaimė reiškia, kad reikia pažvelgti į savo širdį ir pamąstyti, ar kurioje nors gyvenimo srityje nereikėtų atgailauti. Tačiau aiškinant kančią, ypač kitų žmonių, reikia laikytis didžiausio atsargumo! Taigi kančia dažnai tampa Dievo megafonu, skatinančiu žmones pagaliau susimąstyti apie Dievą.

Philip Yancey (1) didžiąją savo knygos dalį skiria klausimui, kaip elgtis su kenčiančiais žmonėmis ir kaip patys susidoroti su kančia. Mūsų reakcija susidūrus su kančia gali turėti milžinišką įtaką būsimajam gyvenimui – žmogus gali tapti apkartęs, smarkiai sustiprėti tikėjime arba netgi būti išlaisvintas iš kančios!

||

Kova su kančia

„Viena vėžlė sako kitai: „Kartais norėčiau paklausti, kodėl Dievas leidžia skurdą, badą ir neteisybę, kai Jis galėtų kažką dėl to padaryti.“

O kita vėžlė atsako: „Bijau, kad Dievas man užduotų tą patį klausimą.“

Įdomu tai, kad tokie kaltinimai kaip „Kodėl Dievas leidžia, kad pasaulyje vyrautų toks badas?“ dažnai skamba iš tų žmonių lūpų, kurie patys nėra tokioje padėtyje! Būtent tie žmonės iš tikrųjų galėtų kažką padaryti, o dažniausiai – net daugiau, nei daro dabar!

Jėzus patyrė pasaulio kančias. Jėzus yra čia, Jis yra šalia mūsų giliausiose mūsų gyvenimo gelmėse. Ar esame sugniuždyti? Jis buvo iškeptas kaip duona už mus. Ar kiti mus niekiną? Jis buvo niekinamas. Jėzus pažįsta skausmą, kančią, sielvartą ir mirtį. Jėzus netgi pakeitė mirties prasmę! Kiekviena pasaulio ašara yra ir Jo ašara. Jėzus visais savo stebuklais kovojo su kančia. Šis Jėzus mus, krikščionis, pašaukė elgtis pagal Jo pavyzdį. Visoje Biblijoje galima pastebėti vieną dalyką: Dievas naudoja žmones, kad statytų savo karalystę. Jis, ko gero, galėtų viską patikėti ir angelams. Dievo planas numato, kad žmonės, padedami Šventosios Dvasios ir jos jėgos, žodžiu ir veiksmais neštų Jo meilę į pasaulį! Tai, žinoma, žmogui įmanoma tik tada, kai Dievas savo meile ir malone žengia pirmąjį žingsnį žmogaus link.

Nėra paslaptis, kad pasaulyje pagaminama pakankamai maisto, kad būtų galima pamaitinti kiekvieną žmogų pasaulyje. Problema yra žmoguje!

Taikymas

Dabar pabandykite atsakyti į vieni kitų provokuojančius klausimus (komandoje, tarp draugų, šeimoje), remdamiesi minėtais argumentais. Tai darydami kuo dažniau remkitės Biblija!

||

Religijos ir Biblijos patikimumas

Provokuojantys klausimai ir teiginiai

- Galų gale, argi ne kiekviena religija veda prie to paties Dievo?
- Tvirtinti, kad Jėzus yra vienintelis kelias, yra grynas arogancija!
- Biblija iš pradžių buvo perduodama žodžiu, vėliau užrašyta, o galiausiai – pataisyta; neabejotinai buvo pakeista visokiausių dalykų!
- Ar religijų atstovai negali tiesiog palikti vieni kitus ramybėje? Juk galima mokytis vieni iš kitų, o ne kovoti tarpusavyje!
- Kaip kryžiaus karus galima suderinti su krikščioniška meile artimui (bažnyčios istorija kupina smurto ir priespaudos)?

||

Ar Biblija yra Dievo Žodis?

Džošo Makdowelo (5) knygoje „Tikėjimo faktai“ galima rasti išsamų atsakymą į klausimą, kaip atsirado Biblija – tai privaloma literatūra visiems, kurie nori rasti argumentų šia tema!

Abraomo laikais Biblija nebuvo perduodama vien žodžiu, bet jau egzistavo dantiraštis.

Įrodyta, kad Mozės laikais buvo galima rašyti ant molio plokščių ir papiruso. Vėliau pradėta naudoti pergamentą.

Kadangi visos šios medžiagos negali išlikti 3000 metų be visiško pagelėjimo, kiekvienu laikotarpiu buvo tam tikra profesinė sritis, atsakinga už tekstų kopijavimą.

- Maždaug 200 m. pr. Kr. buvo sudarytas Senasis Testamentas, t. y. raštininkai surinko daugybę raštų į vieną rinkinį. Taip pat buvo priimtas sprendimas dėl Naujojo Testamento – kas į jį turi būti įtraukta. Šįkart tai padarė to meto Bažnyčios tėvai (200–400 m. po Kr.). Tai buvo būtina, kad niekas negalėtų nieko pridėti prie Dievo Žodžio.
- Seniausia beveik išsami Biblija saugoma Britų bibliotekoje Londone. Tai „Aleksandrijos kodeksas“, parašytas apie 400 m. po Kr. – tai yra, dar prieš Mahometui gimstant!
- Vertingiausias radinys – Negyvosios jūros rankraščiai, perrašyti tarp 200 m. pr. m. e. ir 100 m. po Kr. Taip pat buvo atrasta daug nebiblinių knygų, suteikiančių įžvalgų apie religinius ryšius. Šie rankraščiai atitinka pirmąjį išsamų Senojo Testamento tekstą, datuojamą 900 m. po Kr.

Daug istorinių įrodymų patvirtina Biblijos patikimumą – paminėsime tik keletą iš jų:

- Karalių ir biblinių miestų seka (įtikinama dėl atitikties archeologiniams radiniams)
- Jerichas (visos sienos griuvo į išorę, ką patvirtino kasinėjimai – paprastai sienos griūva į vidų!)
- Potvynis
- Abraomo giminės istorija
- Jokūbo šeimos atvykimas į Egiptą ir Juozapo kapas
- Asirų invazija ir babiloniečių nelaisvė

Jei gerai išmanote Biblijos kilmę (ją per 1500 metų parašė 40 autorių), argumentas, kad Senojo Testamento pranašystės išsipildo Naujajame Testamente, yra labai įtikinamas! Remdamiesi Negyvosios jūros rankraščiais, galime įrodyti, kad pranašystės negalėjo būti vėliau pakeistos.

Taip pat ir Naujojo Testamento atveju galima rasti daug nebiblinių įrodymų, patvirtinančių įvykių autentiškumą (Lee Strobel / Josh McDowell). Ypač kalbant apie Jėzų, yra daug nebiblinių šaltinių, kurie apie jį rašė. Pvz., Tacitas, I a. romėnas, laikomas vienu iš tiksliausių senovės pasaulio istorikų, žydas Juozapas (90 m. po Kr.) arba kitas romėnas vardu Talas (52 m. po Kr.)

Atsižvelgiant į visus šiuos argumentus, galima tikėti, kad Biblija yra tiesa, arba ne. Jei žmogus tiki, kad Biblija yra Dievo žodis, ir yra įsitikinęs tradicijos autentiškumu, kitai religijai vietos nėra, nes Jėzus pareiškia absoliučią pretenziją: „Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas; niekas neateina pas Tėvą, tik per mane“ (Jono 14, 6)!

||

Pagrindiniai skirtumai nuo kitų religijų

Pagrindinis skirtumas tarp tikėjimo Biblija ir tikėjimo kitomis religijomis yra tas, kad mes gauname išgelbėjimą per Jėzaus mirtį ir negalime išsigelbėti savo gerais darbais. Mes esame brangiai nupirkti (1 Kor 6, 20).

Jėzus, skirtingai nuo „religijų įkūrėjų“, yra vienintelis, kuris teigia esąs Dievas. Visi kiti buvo tik mokytojai ar pranašai, kurių, beje, kapai taip pat nėra tušti!

||

Ko moko islamas

moko?

Iš visų religijų, sektų ir atšakų palyginimui reikia pasirinkti islamą, nes islame susiduriame su daugybe argumentų.

Mahometas gimė 570 m. po Kr. ir, būdamas 25 metų, vedė turtingą našlę. Mahometas nebeturėjo dirbti ir turėjo daugiau laiko meditacijai. Mekoje vyravo politeizmas (tikėjimas į daugelį dievų), o Mahometas ėmė tikėti, kad yra vienas Dievas – greičiausiai tam įtakos turėjo ten gyvenę žydai ir krikščionys. Savo paties pasakojimu, būdamas 40 metų, jis gavo pirmąjį apreiškimą iš angelo Gabrielio ir įsitikino, kad yra pranašas.

Musulmonai tiki, kad Mahometas yra paskutinis ir todėl svarbiausias pranašas – visi kiti Biblijos pranašai (Adomas, Abraomas, Dovydas ir net Jėzus, nors jis laikomas tik pranašu) yra pripažįstami. Jei kyla kokių nors prieštaravimų, galioja tai, ką pasakė Mahometas.

Islamo religijoje taip pat yra įvairių kryptių, tačiau visi musulmonai turi šių bendrų bruožų:

- Jie tiki vienu Dievu (Alachu)
- Jie tiki angelais (Gabrieliu, kuris atnešė Koraną, ir dviem angelais, kurie lydi kiekvieną žmogų: vienas užrašo gerus, kitas – blogus darbus)
- Jie tiki šventosiomis knygomis: viena buvo duota Mozei (5 Mozės knygos – „Tora“), viena – Dovydui (Psalmių knyga – „Zabur“), viena – Jėzui (Evangelijos – „Injil“), o paskutinė – Mahometui – Koranas.
- Kaip minėta, jie tiki pranašais, Teismo diena ir likimo nulemtumu. Musulmonai neturi tikrumo, ar bus išgelbėti, ar ne!

<||

Musulmonų nesusipratimai dėl Biblijos

- Dauguma mano, kad krikščionys tiki trimis dievais: Dievu, Marija ir Jėzumi
- Frazė „Dievo Sūnus“ suprantama taip, kad Dievas vedė žmoną (Mariją) ir susilaukė sūnaus
- Musulmonams Jėzaus mirtis ant kryžiaus yra dievui nederama pabaiga! Musulmonams Jėzaus mirtis ant kryžiaus nėra būtina nuodėmių atleidimui.
- Krikščionybė yra vakarietiška religija. (Akivaizdu, kad tai nėra tiesa, nes mūsų tikėjimo šaknys glūdi Izraelio tautoje!)
- Biblija nėra patikima – per daugelį metų ji buvo pakeista, palyginti su originalu.

Tačiau pats Koranas (5, 43–52, 70–72 surose) ragina tikėti Šventuoju Raštu (Biblija)

||

Barnabo evangelija

Musulmonai tvirtina, kad Barnabo evangelija yra vienintelė tikroji. Joje, kaip jie teigia, rašoma, kad Jėzus nėra Dievo Sūnus, kad ant kryžiaus mirė ne Jėzus, o Judas Iskarijotas, ir kad Jėzus pranašavo Mahometo atėjimą.

Musulmonai tvirtina, kad Barnabo evangelija yra vienintelė tikroji evangelija

Vienintelis žinomas Barnabo evangelijos rankraštis saugomas Venecijoje. Šio rankraščio įvade pateikiami įrodymai, kad šis tekstas yra klastotė. Tačiau musulmonai praleido įvadą ir išleido šį tekstą! Be to, Barnabas nebuvo vienas iš dvylikos apaštalų. Prie to dar pridėkime faktą, kad nė viename senoviniame rašinyje, parašytame iki V a., nė karto neminima Barnabo evangelija.

||

Apie Mahometą buvo pranašauta Biblijoje

Musulmonai tvirtina, kad Biblija pranašauja pranašą Mahometą (Deut. 18:15, 18). Tačiau ši pranašystė išsipildo Jėzuje, kai Jis Jono 5:46 sako: „Jei tikite Mozę, tikėkite ir mane, nes jis apie mane rašė.“ Tokios nuorodos Korane niekur nerandama!

Galima būtų aptarti dar daugybę argumentų, kuriuos musulmonai pateikia prieš Bibliją. Tačiau norėčiau jus paskatinti gerai studijuoti Bibliją, o jei susidursite su musulmonais – perskaityti vieną iš

knygų, išvardytų pabaigoje.

||

Kaip musulmonui papasakoti apie Dievą

Svarbiausia, kaip minėjau įvade, yra ne iš karto ginčytis, o pirmiausia su meile išklausyti ir tiksliai išsiaiškinti, kuo tiki musulmonas. Ne kiekvienas musulmonas tiki lygiai tuo pačiu!

Pradėkite nuo bendrų dalykų, pavyzdžiui, Abraomo, tada parodykite išgelbėjimo kelią per Dovydą iki Jėzaus. Taip pat papasakokite, kaip jūs asmeniškai meldžiatės Dievui – apie santykius su Dievu, kaip Dievo išmintį taikyti kasdieniame gyvenime ir kaip Jėzus asmeniškai pakeitė jūsų gyvenimą!

||

Kūrimas ar evoliucija?

- Provokuojantys klausimai ir teiginiai:
- Ar mums reikia Dievo, jei evoliucija leidžia paaiškinti gamtos ir gyvybės dėsnius?
- Tai tik laiko klausimas, kol mokslas atskleis visus gamtos „stebuklus“! Atsižvelgiant į dabartinę mokslo būklę, ar ne šiek tiek naivu tikėti Adomu ir Ieva?
- Tikėjimas Dievu yra skirtas silpniems žmonėms, kuriems reikia laikinos išeities viskam, ko jie nesupranta!
- Organizmų kilmė ir evoliucija yra įrodyta!

Didžiausia klaida yra ta, kad dėl nežinojimo mes lengvabūdiškai vertiname evoliucionistų argumentus. Evoliucijos teorija ir kreacionizmas dažnai remiasi tais pačiais faktais, tik žiūri į juos per skirtingus „akinius“. Daromos skirtingos prielaidos, todėl sukuriamos skirtingos hipotezės.

„Origin“ – „Didžiojo sprogimo“ modelis su daugybe spragų

Jei įvyko Didysis sprogimas, iš kur atsirado jo medžiaga ir iš kur atsirado pirminė sriuba?

Dievas savo ŽODŽIU sukūrė pasaulį iš nieko: Dievas ir Biblija mums nėra laikina išeitis, nes negalime rasti mokslinių argumentų, paaiškinančių kilmę. Mes (kreacionistai) remiamės Biblija kaip pagrindu ir bandome rasti mokslinius argumentus, patvirtinančius Dievo žodžio autentiškumą – o ne atvirkščiai!

||

Laiko seka

Įprasti metodai, tokie kaip C14 metodas, yra itin netikslūs skaičiuojant laiką, ilgesnį nei 1 000 metų, būtent todėl, kad šis metodas remiasi prielaida, jog praeityje atmosferoje buvo toks pat radioaktyviojo C14 kiekis, o iš tikrųjų taip nebūtinai turėjo būti. Evoliucionistai (atkakliai) laikosi milijonų metų uolienų sluoksnių skirstymo, o viskas, kas į jį netelpa, yra atmesta.

Buvo išmatuotas kalnų viršūnių erozijos greitis, kuris siekia 0,2 mm per metus. Jei šie kalnai būtų 5 milijonų metų senumo, jie jau seniai būtų eroduoti! Kitose Alpių vietose kalnai vis dar kyla maždaug 1 mm per metus. Įsivaizduokite, kokio aukščio turėtų būti Alpės, jei jos būtų 10 milijonų metų senumo: būtent 10 000 m!

Jei pirmieji žmonės gyveno prieš 40 000 metų, šiandien pasaulyje turėtų būti 430 milijardų žmonių. Na, galima būtų manyti, kad žmonija ne kartą buvo beveik visiškai išnaikinta. Tačiau tuomet turėtume rasti tonas kaulų, o taip nėra.

Šiek tiek kitoks argumentas prieš chronologiją yra kambro šuolis:

Prieškambro periode (prieš 570 milijonų metų) buvo tik vienaląsčiai organizmai. Kambro periode (nuo 570 milijonų metų prieš mūsų erą) buvo rasti pirmieji fosilijos, tarsi staiga atsiradę iš niekur. Ši evoliucijos spraga nuo vienaląsčių organizmų iki žmonių, vadinamosios „trūkstamos grandys“, yra dar vienas argumentas prieš evoliucijos teoriją. Šios trūkstamos grandys (pvz., nuo pterozaurų iki paukščių) kelia daug klausimų. Vien tik perėjimas nuo vandens gyvūnų prie sausumos gyvūnų pareikalautų milžiniško skaičiaus prisitaikymų, pavyzdžiui, didesnės savosios masės įveikimo, naujos kvėpavimo sistemos sukūrimo ir garavimo problemos sprendimo.

||

„Fandomas“ kaip pagrindinis evoliucijos teorijos argumentas

Svarbu žinoti, kad evoliucijos teorija atsitiktinumą laiko varomąja jėga, o atrankos spaudimą (išgyvena stipresnieji) – kryptį nulemiančia jėga. Paprasčiau tariant, evoliucija įmanoma, jei yra pakankamai laiko, nes, remiantis tam tikromis tikimybių prielaidomis, galima įrodyti, kad atsitiktinumas kartu su kryptį nulemiančia jėga sudaro sąlygas pokyčiams.

Kalbant apie tikimybes, reikia pasakyti, kad prielaidos visada daromos, ir priklausomai nuo to, kaip jas darote, evoliucija per milijonus metų tampa įmanoma arba neįmanoma. Tačiau kadangi nenoriu jūsų varginti matematika, pateiksiu pavyzdį paaiškinti:

Mūsų žmogaus „instrukcijų“ (DNR) sistema ląstelėje yra panaši į Morzės abėcėlę. Vietoj taškų ir brūkšnelių mūsų kode yra keturios bazės (čia sutrumpintos kaip raidės) – A, T, G ir C. Jos sujungiamos į grandinę, ir tai leidžia rašyti „žodžius ir sakinius“ (genus), pavyzdžiui, „Šis žmogus turi rudas akis“. Kokia tikimybė, kad aš beprasmiškai išdėstysiu Morzės taškus ir brūkšnelius, o iššifravus Morzės abėcėlę iš žodžių ir sakinių susidarys prasminga knyga? Kiekvienoje mažytėje ląstelėje esanti DNR, išskleista, vidutiniškai yra 6 cm ilgio. DNR modelis, kurio skersmuo būtų vienas metras, turėtų iškilti 1350 milijonų kilometrų aukštį – tai yra maždaug 2000 kartų iki Mėnulio ir atgal! Šis „stebuklas“, kaip teigia evoliucijos teorija, atsirado po Didžiojo sprogimo per milijonus metų – tarsi pats Didysis sprogimas nebūtų pakankamas „stebuklas“!

Darvinas iškėlė teoriją, kuri yra visiškai teisinga, kad išgyvena „stipriausi“. Paprastai tariant, tai reiškia, kad gyvūnų rūšys, turinčios pranašumą prieš kitas, turi daugiau galimybių išgyventi. Taigi atrenkami stipresni gyvūnai, o kartu su jais – ir tie genai, kurie daro gyvūną ar augalą stipresnį! Tačiau jei norima šia teorija paaiškinti rūšių susidarymą, pavyzdžiui, kaip vandens gyvūnas tapo sausumos gyvūnu, ar net sudėtingo organo, pavyzdžiui, akies, susidarymą, tai tampa nepaprastai sudėtinga. Vis dėlto evoliucijos teorija bando paaiškinti pokyčius žingsnis po žingsnio per daugelį nedidelių DNR pokyčių (mutacijų). Tačiau problema yra ta, kad pokytis, vedantis prie tarpinės formos, taip pat turi būti „pritaikytas“ (žuvis, kurios žiaunos pradeda formuotis į plaučius arba kurios pelekai įgyja letenų struktūrą, nėra tikrai pritaikyta). Tai savo ruožtu reiškia, kad tam tikri pokyčiai, kurie visi turi duoti teigiamą rezultatą, turi įvykti vienu metu. Tačiau ir vėl tikimybė, kad taip įvyks, yra labai maža. Taigi net „mažiausi evoliucijos žingsniai“ dažnai tampa pernelyg dideli, kad galėtų įvykti.

||

Makro- ir mikroevoliucija

Mikroevoliucija = Gyvūnai ir augalai prisitaikė prie aplinkos ir dėl to pasikeitė, tačiau tik tos pačios rūšies ribose

Makroevoliucija = Manoma, kad gyvūnai ir augalai per milijonus metų, veikiami konkurencijos spaudimo, pasikeitė, taip sukuriant naujas gyvūnų ir augalų rūšis

Kadangi mikroevoliucija buvo stebėta gamtoje ir neprieštarauja Biblijai, ją galima laikyti faktu. Tačiau makroevoliucija niekada nebuvo įrodyta! Kodėl tuomet naujovės, t. y. ryšiai tarp naujų rūšių, yra tokie reti, jei jos turėtų turėti didelį konkurencinį pranašumą? Dėl šios priežasties ir dėl to, kad Biblijoje teigiama, jog kiekviena rūšis buvo sukurta pagal savo rūšį (Pradžios 1:24), makroevoliucija nėra priimtina kūrimo teorijos šalininkams.

Darvinas stebėjo tik mikroevoliuciją. Vėliau jis iš mikroevoliucijos padarė išvadą apie makroevoliuciją, kuri, kaip jis pats sako, tiesiog trunka daug ilgiau.

Svarbu tai, kad molekuliniu lygmeniu šį skirtumą pastebėti visai nėra lengva. Tikėti evoliucijos teorija visai nėra „kvaila“, nes molekuliniu lygmeniu vyksta sudėtingi procesai, kuriuos galima interpretuoti visiškai skirtingai, priklausomai nuo to, kokiais „akinais“ žiūri:

Bakterijose pastebime, kad būtent įvairių procesų metu susidaro naujos kombinacijos, padedančios atsispirti tam tikriems stresams (pvz., antibiotikams)! Taigi DNR yra kur kas lankstesnė, nei dažnai įsivaizduojame.

Tik neseniai buvo nustatyta, kad egzistuoja „pagrindinis genas“, kuris kontroliuoja kitus genus. Jei šis genas mutuoja, vienu metu įvyksta daug mutacijų. Jei genas vėliau atstatomas, kitos mutacijos išlieka. Evoliucijos šalininkams tai rodo, kad evoliucija vyksta chaotiškai. Žinoma, mažiausiai 99,999 % atvejų aptinkamos tik neigiamos mutacijos. Tačiau mokslininkai remiasi atsitiktinumu, tikimybe ir ilgu laiku, o tai leidžia manyti, kad yra ir teigiamų mutacijų galimybė.

Iš šių trumpų pavyzdžių matome, kad organizmai yra nepaprastai prisitaikantys ir molekuliniu lygmeniu. Dabar turime nepamiršti, kad tikėjimas Dievu turi drastiškų pasekmių. Tai reikštų, pavyzdžiui, kad Biblija yra tiesa ir kad reikia tikėti viskuo, kas joje parašyta! Tuomet, jei žmogus dar ir turi klaidingą Dievo sampratą, klaidingas įsitikinimas, kad išeitis yra pasinerti į mokslą, tam tikra prasme yra suprantamas!

Mokslas ir Biblija

Biblijos tikslas yra labiau paaiškinti, kodėl mes gyvename, nei moksliškai paaiškinti mūsų gyvenimus!

||

Organizmų sudėtingumas

Genai yra baltymų planas. Baltymų ir hormonų sąveika savo ruožtu aktyvuoja genus. Hormonai veikia baltymų gamybą. Hormonus gamina fermentai, o fermentai susideda iš baltymų. Dabar pasakykite man, kur prasideda gyvybė! Trumpai tariant: mūsų organizmas yra nepaprastai sudėtingas ir dar toli gražu ne visiškai išnagrinėtas – ar tikrai jis atsirado tiesiog taip? Biblijoje (Rom. 1:18–25) rašoma, kad mums tereikia pažvelgti į gamtą ir į save pačius, ir tada suprasime, kad yra Kūrėjas!

Sukūrimas

Kiekvienas gyvūnas buvo sukurtas pagal savo rūšį (Pradžios 1:24)! Tai neatmeta galimybės prisitaikyti prie aplinkos, kaip minėta (mikroevoliucija). Beje, Biblijoje minimi drakonai ir dinozaurai (Job 40:15–24 / Job 40:25–41:26 / Ps 74:13 / Iz 14:29).

Kūrininkų požiūris į šių dienų mokslinius faktus

Kontinentų dreifą galima rasti užuominomis Biblijoje. (Naudokite vertimus, artimus originalui: Pradžios 10:25 arba 1 Krn 1:19). Maždaug po 100 metų nuo Potvynio (apskaičiavimui žr. Pradžios knygos 11 skyrių, 10–16 eilutes apie Šemą) Eberiui gimė du sūnūs – Šemui ir Pelegui. Vienas iš jų buvo pavadintas Pelegu, nes jo laikais žemė buvo padalyta. Tai nesusiję su Babelio bokštu, kurio statyba taip pat prasidėjo netrukus po Potvynio

Žmonės, kalbėdami skirtingomis kalbomis, išsisklaidė po visą žemę (nes ji dar buvo vientisa), o kontinentų dreifas atskyrė tautas. Mokslininkai, remdamiesi dabartiniu Žemės plokščių judėjimo greičiu, apskaičiuoja, kiek laiko užtruktų, kol plokštės nutoltų viena nuo kitos tokį atstumą. Tačiau tai grindžiama prielaida, kad Žemės plokštės visada judėjo tuo pačiu greičiu, o tai nebūtinai turi būti tiesa!

Potvynis: Fosilizacija gali įvykti tik tada, kai gyvūnas ar augalas labai staigiai užberiamas smėliu ar kita dirvožemio danga ir nebeprateka deguonis. Taip atsitinka, kai įvyksta tokia katastrofa kaip potvynis. Mokslininkai ir kreacionizmo šalininkai turi daug įrodymų, kad dauguma fosilijų, kurias šiandien iškasame, susiformavo per didžiulę katastrofą – potvynį! Du pavyzdžiai:

Buvo rastas medis, kuris suakmenėjo per kelis sluoksnius (pagal mokslo duomenis, kiekvienas iš šių sluoksnių yra keli šimtai tūkstančių metų senumo – po 1 000 metų kiekvienas medis vis dar yra visiškai suiręs!) Dėl šios priežasties šie žemės sluoksniai turėjo susidaryti per trumpą laikotarpį.

Be to, yra daug požymių, kad praeityje klimatas buvo kitoks, pvz., Alpėse randamos uolienos iš atogrąžų zonų! Tai galima priskirti didžiuliam vandens sluoksniui, kuris apgaubė Žemę jos sukūrimo metu
(Pradžios 1:6). Toks vandens apvalkalas visiškai pakeistų klimatą ir, be kita ko, smarkiai sumažintų ultravioletinių spindulių kiekį. Biblijoje žmonės iki Nojaus laikų gyveno daug ilgiau – po to žmonių gyvenimo trukmė drastiškai sutrumpėjo! Dalis to vandens sluoksnio tikriausiai iškrito ant Žemės per potvynį (Pradžios 7:11), o kita dalis iki šiol tebėra atmosferoje. Kadangi Žemė buvo visiškai padengta vandeniu, Dievo veiksmu iškart po potvynio pasislinko Žemės plokštės, todėl sausumos masyvai pakilo. Tikriausiai dalis vandens įsiskverbė į žemę, o likusi dalis tebėra vandenynuose. Kadangi po potvynio vyravo kitoks klimatas, tai taip pat galėjo būti dinozaurų, buvusių Nojaus arkoje, išnykimo priežastis.

Tačiau tai tik „spėjimai“, kurie vis dėlto atitinka mokslinius atradimus ir Bibliją!

Literatūra

(1) Philip Yancey: „Kur yra Dievas mano kančioje“ (1 tema)

(2) Philip Yancey: „Biblija, kurią skaitė Jėzus“ (1 tema)

(14) J. B. Brantschen: „Kodėl gerasis Dievas leidžia mums kentėti“ (1 tema)

6_seminaras_1_YW_01

Šaltinio nuorodos:

Autorius: Philippe Diener

Turinys, viršelio nuotrauka, autorinės teisės: www.besj.ch

YoungstarsWiki.org

Weitere Informationen

Žymos
Evangelizacija
Seminaras
Tikėjimas
Islamas
Apologetika

Amžius
nuo 16 metų

Dalyvių skaičius
Duomenų nėra.

Biblija
Tema:

Trukmė
Duomenų nėra.

Medžiaga
Daug darbo

Failų atsisiuntimas
Galima atsisiųsti failą

KI Generierter Inhalt
Turinys
Žymos
Amžius
Dalyvių skaičius
Biblija
Trukmė
Medžiaga

© YoungstarsWiki | https://youngstarswiki.org/lt/wiki/art/atsakymai-i-dazniausiai-uzduodamus-klausimus